

Nr 116.

Av herr **Grym m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Förekommande och hämmande av smittsamma husdjurssjukdomar: Övriga utgifter.*

I årets statsverksproposition, nionde huvudtiteln, punkt 81, s. 164—168, har statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet, i samband med äskande av medel till Förekommande och hämmande av smittsamma husdjurssjukdomar: Övriga utgifter, bl. a. anmält frågan om ändrade metoder för bekämpande av sjukdomen smittsam blodbrist hos hästar inom Norrbottens län och därvid på förslag av veterinärstyrelsen utgått från att den hittills tillämpade nedslaktningsmetoden skall ersättas med andra såsom mera ändamålsenliga ansedda bekämpningsmetoder genom intensifierad forsknings- och försöksverksamhet på området.

F. n. gäller enligt kungörelse nr 22/1936, att tjänsteveterinär har befogenhet att påbjuda nedslaktning av sjuka djur samt nedgrävning av de döda kropparna. Enligt kungörelse nr 222/1945 utgår ersättning av statsmedel till djurägaren med djurets fulla värde. I den mån förlusten täckes av försäkring utgår dock icke någon ersättning. Veterinärstyrelsen har i anslutning till sitt förslag rörande anläggning av bekämpningsmetoderna förordat, att kungörelsen nr 22/1936 snarast upphäves. Emellertid borde de hästägare, som icke hade sina hästar försäkrade, skäligen få tillfälle att försäkra dessa innan den nuvarande rätten till statlig ersättning borttages. Upphävandet borde därför ej träda i kraft förrän förslagsvis sex månader förflutit efter det att kungörelse härom utkommit från trycket.

Länsstyrelsen i Norrbottens län har för sin del ansett det skäligt att — innan positiva erfarenheter av praktisk betydelse vunnits i fråga om nya bekämpningsmetoder — det allmänna i en eller annan form i avsevärd utsträckning håller de drabbade hästägarna skadeslösa. Länsstyrelsen anser det kunna väl försvaras, om under tiden för den föreslagna försöksverksamheten ett fortsatt bidrag med t. ex. 3/4 av djurets värde lämnas djurägarna. Att helt indraga den nuvarande gottgörelsen är enligt länsstyrelsens mening mindre välbetänkt. *Skandinaviska kreatursförsäkringsbolaget* uppger, att praktiskt taget alla hästar i länet äro försäkrade.

Departementschefen har med hänsyn till vad som upplysts rörande den utsträckning, i vilken försäkring av hästar förekommit i Norrbottens län, an-

sett att några ersättningsbestämmelser av den art länsstyrelsen ifrågasatt icke äro påkallade, därest den obligatoriska nedslaktningen slopas. Vad veterinärstyrelsen anfört rörande den tidpunkt, då ändringen bör träda i kraft, har departementschefen däremot ansett böra beaktas.

I likhet med länsstyrelsen anse vi, att det skulle vara en förhastad åtgärd att helt indraga den nuvarande gottgörelsen till hästägarna. Utan tvivel förekommer det i icke ringa utsträckning alltjämt, att hästägarna underlåta att försäkra sina djur. Skandinaviska kreatursförsäkringsbolagets uppgift, att praktiskt taget samtliga hästar inom länet äro försäkrade, synes oss icke kunna vara med verkliga förhållandet överensstämmande och motsäges för övrigt redan av det faktum, att under perioden 1946—1949 de årliga kostnaderna enligt kungörelsen nr 222/1945 uppgått till i medeltal 206 000 kronor. Vi biträda därför helt länsstyrelsens förslag att — intill dess påtaglig praktisk erfarenhet vunnits rörande nya bekämpningsmetoder — ett fortsatt bidrag med $\frac{3}{4}$ av djurets värde lämnas djurägarna. Skulle emellertid denna lösning befinnas icke böra ifrågakomma, få vi i andra hand yrka, att tidpunkten för upphävandet av ersättningskungörelsen utsträcker tills 18 månader förflutit från det att kungörelse härom utkommit från trycket.

Med stöd av det anförda hemställes,

antingen och i första hand, att riksdagen vid behandlingen av anslaget till Förekommande och hämmande av smittsamma husdjursjukdomar: Övriga utgifter måtte uttala sig för att under tiden för föreslagen försöksverksamhet fortsatt statsbidrag med tre fjärdedelar av djurets värde skall lämnas hästägarna;

eller, därest nyssnämnda yrkande ej bifalles, att riksdagen uttalar sig för att upphävande av de nuvarande ersättningsbestämmelserna skall träda i kraft först sedan aderton månader förflutit efter det att kungörelse härom utkommit från trycket.

Stockholm den 23 januari 1952.

J. F. Grym.

E. Hj. Nyström.

Hugo Sundberg.
